

PHÁT TRIỂN DU LỊCH THEO HƯỚNG BỀN VỮNG TẠI TỈNH AN GIANG: THỰC TRẠNG VÀ GIẢI PHÁP

● TĂNG QUỐC TRUNG

Trường Đại học Trà Vinh

Email: tangquoctrung@tvu.edu.vn

TÓM TẮT:

Bài viết phân tích thực trạng phát triển du lịch tỉnh An Giang theo hướng bền vững trên cơ sở tiếp cận 4 trụ cột: kinh tế, xã hội, môi trường và quản lý nhà nước. Thông qua phương pháp nghiên cứu định tính, sử dụng dữ liệu thứ cấp từ các cơ quan nhà nước địa phương, nghiên cứu chỉ ra du lịch An Giang đã đạt được sự tăng trưởng đáng kể về lượng khách, doanh thu và thu hút đầu tư, trong đó Phú Quốc đóng vai trò trung tâm. Tuy nhiên, quá trình phát triển vẫn chủ yếu theo chiều rộng và còn một số hạn chế. Trên cơ sở đó, bài viết đề xuất các nhóm giải pháp nhằm thúc đẩy phát triển du lịch theo hướng bền vững. Kết quả nghiên cứu góp phần cung cấp cơ sở khoa học cho việc hoạch định chính sách phát triển du lịch tại tỉnh An Giang.

Từ khóa: du lịch, du lịch bền vững, quản lý du lịch, An Giang, Phú Quốc.

1. Đặt vấn đề

Trong điều kiện toàn cầu hóa và hội nhập ngày càng sâu rộng, du lịch đã khẳng định vai trò là một ngành kinh tế quan trọng, đóng góp đáng kể vào tăng trưởng kinh tế, thúc đẩy chuyển dịch cơ cấu và giải quyết việc làm. Với đặc điểm liên ngành và khả năng lan tỏa mạnh, du lịch không chỉ tạo ra giá trị kinh tế từ chính các hoạt động của ngành mà còn góp phần phát triển các lĩnh vực như vận tải, thương mại; đồng thời, góp phần quảng bá hình ảnh quốc gia, bảo tồn các giá trị văn hóa và nâng cao chất lượng đời sống xã hội. Tuy nhiên, sự phát triển nhanh chóng của ngành du lịch cũng kéo theo những vấn đề về môi trường, khai thác tài nguyên và công tác quản lý, đặt ra yêu cầu phải phát triển theo hướng bền vững, đảm bảo cân bằng giữa các yếu tố kinh tế, xã hội và môi trường.

Tại Việt Nam, du lịch được định hướng trở thành ngành kinh tế mũi nhọn với nhiều tiềm năng phát triển. Trong đó, An Giang là địa phương có nhiều lợi thế để phát triển du lịch, nổi bật về du lịch biển đảo, với đường bờ biển dài, số lượng đảo nhiều cùng nguồn tài nguyên thiên nhiên phong phú. Đáng chú ý, Phú Quốc đã vươn lên trở thành một trung tâm du lịch, có khả năng cạnh tranh ở cấp độ khu vực. Thời gian qua, ngành du lịch của tỉnh An Giang đã đạt được những kết quả tích cực, góp phần thúc đẩy tăng trưởng kinh tế, thu hút đầu tư và tạo thêm việc làm cho người dân.

Tuy vậy, quá trình phát triển cũng bộc lộ không ít hạn chế như áp lực đối với hạ tầng, tình trạng ô nhiễm môi trường, vấn đề quy hoạch và liên kết vùng trong ngành du lịch cũng như hiệu quả quản lý nhà nước chưa đáp ứng tốc độ tăng trưởng của ngành. Trước

thực tế đó, việc nghiên cứu quản lý phát triển du lịch tỉnh An Giang theo hướng bền vững là cần thiết, nhằm làm rõ thực trạng và đề xuất các giải pháp phù hợp, góp phần nâng cao hiệu quả phát triển du lịch trong thời gian tới.

2. Khái niệm và nội hàm của phát triển du lịch bền vững

Khái niệm “bền vững” trong phát triển du lịch không chỉ dừng lại ở việc duy trì tăng trưởng trong ngắn hạn mà còn nhấn mạnh khả năng duy trì và tái tạo các nguồn lực phát triển trong dài hạn. Theo cách tiếp cận của Tổ chức Du lịch Thế giới (UNWTO), tính bền vững được thể hiện ở việc cân đối giữa nhu cầu khai thác hiện tại và khả năng đáp ứng của hệ sinh thái, xã hội và nền kinh tế trong tương lai. Như vậy, “bền vững” trong du lịch cần được hiểu là trạng thái phát triển mà tại đó các nguồn lực không bị suy giảm, các giá trị văn hóa không bị mai một và các lợi ích kinh tế được duy trì ổn định theo thời gian.

Về khía cạnh kinh tế, tính bền vững đòi hỏi hoạt động du lịch không chỉ tạo ra tăng trưởng mà còn phải đảm bảo hiệu quả lâu dài và khả năng ứng phó trước các biến động của thị trường, của nền kinh tế. Điều này thể hiện ở việc đa dạng hóa sản phẩm du lịch, tránh phụ thuộc vào một thị trường hoặc một loại hình duy nhất, đồng thời nâng cao chất lượng dịch vụ để gia tăng giá trị thay vì chỉ mở rộng quy mô. Một ngành du lịch tăng trưởng nhanh nhưng thiếu ổn định, dễ bị tổn thương trước các cú sốc (dịch bệnh, thiên tai, biến động thị trường) thì không thể được xem là bền vững.

Về khía cạnh xã hội, tính bền vững của phát triển du lịch gắn liền với việc đảm bảo lợi ích cho các nhóm liên quan, đặc biệt là cộng đồng địa phương. Phát triển du lịch bền vững không chỉ tạo việc làm mà còn phải đảm bảo người dân địa phương có cơ hội

tham gia và hưởng lợi từ hoạt động du lịch. Đồng thời, quá trình phát triển cần tôn trọng và bảo tồn các giá trị văn hóa bản địa, tránh tình trạng thương mại hóa quá mức hoặc làm biến dạng các yếu tố văn hóa truyền thống. Sự đồng thuận và tham gia của cộng đồng là điều kiện quan trọng để duy trì tính bền vững về mặt xã hội.

Về khía cạnh môi trường, đây là yếu tố rất quan trọng, quyết định tính bền vững của du lịch, đặc biệt đối với các điểm đến dựa vào tài nguyên thiên nhiên như du lịch biển đảo - loại hình du lịch phát triển mạnh tại An Giang. Tính bền vững đòi hỏi phải kiểm soát mức độ khai thác tài nguyên trong giới hạn cho phép của hệ sinh thái, đồng thời giảm thiểu ô nhiễm và suy thoái môi trường. Nếu tài nguyên bị khai thác quá mức hoặc môi trường bị xuống cấp thì sức hấp dẫn của điểm đến sẽ suy giảm, từ đó ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát triển lâu dài của ngành du lịch (Sharpley, 2009).

Ngoài 3 trụ cột truyền thống, nhiều nghiên cứu gần đây còn nhấn mạnh yếu tố quản trị (governance) như một điều kiện nền tảng của phát triển bền vững. Tính bền vững không thể đạt được nếu thiếu một hệ thống quản lý nhà nước hiệu quả, minh bạch và có khả năng điều phối các lợi ích khác nhau. Quản trị tốt giúp đảm bảo việc thực thi các chính sách phát triển ngành du lịch, kiểm soát các tác động tiêu cực và điều chỉnh kịp thời các hoạt động phát triển.

Từ các phân tích trên có thể thấy, “bền vững” trong phát triển du lịch không phải là một trạng thái tĩnh mà là một quá trình cân bằng động, đòi hỏi sự điều chỉnh liên tục giữa các mục tiêu kinh tế, xã hội và môi trường. Việc xem xét quá trình phát triển ngành du lịch không chỉ dựa trên kết quả đạt được trong ngắn hạn mà cần xem xét cả xu hướng và khả năng duy trì trong dài hạn. (Bảng 1)

Bảng 1. Các mục tiêu phát triển bền vững

KINH TẾ	XÃ HỘI	MÔI TRƯỜNG	QUẢN TRỊ
- Tăng trưởng ổn định - Hiệu quả đầu tư - Đa dạng hóa sản phẩm	- Việc làm và thu nhập - Công bằng xã hội - Bảo tồn văn hóa	- Bảo tồn tài nguyên - Giảm ô nhiễm - Bảo vệ hệ sinh thái	- Quy hoạch phát triển - Chính sách và pháp luật - Tổ chức thực thi - Thanh tra, kiểm tra, giám sát - Liên kết các bên

Nguồn: Tác giả tổng hợp từ UNWTO (2018), UNEP & UNWTO (2005)

3. Thực trạng phát triển du lịch tỉnh An Giang theo hướng bền vững

Xét trên phương diện kinh tế, quy mô ngành du lịch của An Giang không ngừng mở rộng với hệ thống 977 cơ sở lưu trú, hơn 34.000 phòng và 121 doanh nghiệp lữ hành. Trong giai đoạn 2019-2024, du lịch tỉnh An Giang ghi nhận xu hướng tăng trưởng tương đối ổn định, phản ánh qua cả quy mô khách du lịch và doanh thu ngành. Tổng lượng khách đạt khoảng 42,54 triệu lượt, bình quân khoảng 7 triệu lượt/năm, tốc độ tăng trưởng du khách bình quân khoảng 4,7%/năm. Tổng doanh thu du lịch đạt 82.866 tỷ đồng, tăng bình quân 7,6%/năm (Tỉnh ủy Kiên Giang, 2025). Những con số này cho thấy du lịch đã trở thành một trong những động lực quan trọng thúc đẩy tăng trưởng kinh tế của tỉnh. Tuy nhiên, nếu xem xét sâu hơn dưới góc độ phát triển bền vững, sự tăng trưởng này chưa phản ánh đầy đủ chất lượng và tính ổn định của quá trình phát triển. Cơ cấu sản phẩm du lịch vẫn còn tương đối đơn điệu, chủ yếu xoay quanh du lịch nghỉ dưỡng biển đảo; tình trạng kinh doanh dịch vụ du lịch tự phát vẫn còn diễn ra, chất lượng còn hạn chế. Sự thiếu đa dạng các sản phẩm du lịch làm hạn chế khả năng kéo dài thời gian lưu trú và phân tán dòng khách, từ đó ảnh hưởng đến hiệu quả khai thác và tính ổn định của nguồn thu.

Ở khía cạnh xã hội, du lịch đã tạo ra một lượng việc làm đáng kể, với khoảng 16.000 lao động trực tiếp trong ngành. Tuy nhiên, chất lượng nguồn nhân lực còn là điểm nghẽn khi tỷ lệ lao động qua đào tạo tuy đạt 63,4% nhưng trong số này, có đến 81,9% lao động với trình độ trung cấp, sơ cấp nghề và chứng chỉ bồi dưỡng ngắn hạn. Điều này phần nào lý giải vì sao giá trị gia tăng của ngành chưa tương xứng với tiềm năng. Đồng thời, mức độ tham gia của cộng đồng địa phương vào chuỗi giá trị du lịch còn hạn chế, dẫn đến sự phân bổ lợi ích chưa đồng đều - một yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến tính bền vững xã hội (Nguyễn Trọng Nhân và cộng sự, 2022).

Từ góc độ môi trường, áp lực gia tăng từ hoạt động du lịch đang trở thành một thách thức đáng kể. Sự phát triển nhanh, đặc biệt tại các khu vực biển đảo, trong khi năng lực quản lý môi trường chưa theo kịp, đã dẫn đến những dấu hiệu suy giảm chất lượng môi trường tại một số điểm đến. Theo Báo cáo của Tổ chức Quốc tế về Bảo tồn thiên nhiên (WWF, 2018),

tổng lượng chất thải rắn phát sinh tại Quốc khoảng 155 tấn/ngày, đêm nhưng chỉ thu gom được hơn 90 tấn/ngày. Với tốc độ phát triển kinh tế, xã hội như hiện nay, dự báo đến năm 2030, tổng chất thải rắn phát sinh tại Phú Quốc lần lượt là 718 tấn/ngày. Vấn đề này cho thấy vấn đề lớn cần được giải quyết để đảm bảo sự phát triển bền vững của du lịch tại địa phương này.

Từ góc độ quản lý của cơ quan nhà nước, sự phát triển của du lịch An Giang gắn liền với quá trình định hướng chính sách và tổ chức thực thi của chính quyền địa phương. Việc triển khai các chương trình cơ cấu lại ngành du lịch, phát triển du lịch cộng đồng và định hướng xây dựng Phú Quốc thành trung tâm du lịch chất lượng cao cho thấy nỗ lực lớn trong việc chuyển dịch mô hình phát triển theo hướng bền vững. Tuy nhiên, khoảng cách giữa định hướng chính sách và kết quả thực thi vẫn còn đáng kể. Điều này thể hiện rõ ở tiến độ triển khai quy hoạch còn chậm, mức độ phối hợp liên ngành chưa hiệu quả và năng lực quản lý chưa theo kịp tốc độ gia tăng của hoạt động du lịch.

Vấn đề không chỉ nằm ở định hướng, mà chủ yếu ở khâu thực thi và quản trị. Một trong những đặc điểm nổi bật của du lịch An Giang là sự phụ thuộc lớn vào khu vực Phú Quốc. Số liệu từ Tỉnh ủy Kiên Giang (2025) cho thấy phần lớn các dự án đầu tư du lịch (274/317 dự án - tương đương 86%) và nguồn vốn (khoảng 388.410/408.178 tỷ đồng - tương đương 95%) tập trung tại địa bàn này. Sự tập trung về nguồn lực đã góp phần hình thành một cực tăng trưởng mạnh, song đồng thời cũng làm gia tăng tính mất cân đối trong không gian phát triển. Điều này đặt ra vấn đề về tính bền vững, bởi sự phát triển lệ thuộc vào một khu vực có thể làm giảm khả năng chống chịu của toàn ngành trước các biến động.

Tổng thể, có thể nhận định du lịch An Giang đang ở giai đoạn phát triển theo chiều rộng với tốc độ tăng trưởng khá, nhưng chưa thực sự chuyển sang phát triển theo chiều sâu. Những hạn chế về quản trị, cơ cấu sản phẩm, chất lượng nguồn nhân lực và bảo vệ môi trường cho thấy tính bền vững của ngành còn chưa thật sự vững chắc.

4. Những hạn chế, khó khăn trong phát triển du lịch theo hướng bền vững tại tỉnh An Giang

Mặc dù đạt được những kết quả tích cực về tăng trưởng, quá trình phát triển du lịch tại tỉnh An Giang

vẫn bộc lộ nhiều hạn chế và thách thức, đặc biệt khi tiếp cận dưới góc độ phát triển bền vững. Những hạn chế này không chỉ phản ánh ở từng trụ cột riêng lẻ mà còn cho thấy sự thiếu đồng bộ trong tổng thể mô hình phát triển.

Thứ nhất, từ góc độ quản lý nhà nước, một trong những vấn đề nổi lên là khoảng cách giữa định hướng chính sách và hiệu quả thực thi. Mặc dù tỉnh đã ban hành nhiều chủ trương, quy hoạch và chương trình phát triển du lịch, song tiến độ triển khai còn chậm, thiếu tính đồng bộ và chưa theo kịp tốc độ phát triển của thị trường. Công tác phối hợp giữa các cơ quan quản lý nhà nước địa phương còn một số hạn chế, dẫn đến tình trạng chồng chéo hoặc thiếu liên kết trong quản lý.

Thứ hai, về phương diện kinh tế, mặc dù quy mô ngành du lịch tăng nhanh, nhưng cơ cấu phát triển còn mất cân đối và tiềm ẩn rủi ro. Hoạt động du lịch phụ thuộc lớn vào khu vực Phú Quốc, nơi tập trung phần lớn dự án và nguồn vốn đầu tư. Sự tập trung này giúp hình thành cực tăng trưởng nhưng đồng thời làm gia tăng tính lệ thuộc không gian, khiến ngành du lịch dễ bị tổn thương trước các biến động cục bộ. Ngoài ra, sản phẩm du lịch còn thiếu đa dạng, chủ yếu dựa vào du lịch nghỉ dưỡng biển đảo, trong khi các loại hình du lịch khác như sinh thái, cộng đồng, văn hóa chưa được khai thác tương xứng với tiềm năng.

Thứ ba, về khía cạnh xã hội, mặc dù du lịch góp phần tạo việc làm và nâng cao thu nhập, song chất lượng nguồn nhân lực vẫn là một điểm nghẽn đáng kể. Tỷ lệ lao động qua đào tạo tuy đạt khoảng 63,4%, nhưng chủ yếu là đào tạo ngắn hạn hoặc trình độ trung cấp, chưa đáp ứng yêu cầu về kỹ năng chuyên môn và năng lực phục vụ trong môi trường cạnh tranh cao và tính quốc tế hóa. Đồng thời, sự tham gia của cộng đồng địa phương vào chuỗi giá trị du lịch còn hạn chế, dẫn đến việc phân bổ lợi ích chưa công bằng. Điều này không chỉ ảnh hưởng đến hiệu quả kinh tế mà còn làm suy giảm động lực tham gia của cộng đồng - yếu tố quan trọng trong phát triển du lịch bền vững.

Thứ tư, về môi trường, áp lực từ tăng trưởng du lịch đang đặt ra nhiều thách thức đối với việc bảo vệ tài nguyên và hệ sinh thái. Sự gia tăng nhanh chóng của lượng khách du lịch, đặc biệt tại các khu vực biển

đảo, trong khi hạ tầng môi trường chưa được đầu tư tương xứng, đã dẫn đến tình trạng ô nhiễm cục bộ và suy giảm chất lượng cảnh quan. Công tác kiểm soát hoạt động kinh doanh du lịch tự phát còn hạn chế, làm gia tăng nguy cơ tác động tiêu cực đến môi trường tự nhiên. Việc quản lý sức tải du lịch chưa được quan tâm đúng mức, dẫn đến tình trạng quá tải tại một số điểm đến vào mùa cao điểm.

Ngoài ra, một khó khăn mang tính hệ thống là tính liên kết vùng và liên kết ngành còn thấp. Mặc dù An Giang có nhiều điều kiện thuận lợi để kết nối với các địa phương trong vùng Đồng bằng sông Cửu Long và các nước trong khu vực, song hoạt động liên kết phát triển du lịch chưa đạt hiệu quả như mong đợi, chưa hình thành được các sản phẩm liên vùng có tính cạnh tranh cao. Điều này làm hạn chế khả năng mở rộng thị trường và nâng cao giá trị gia tăng của ngành Du lịch.

5. Giải pháp phát triển du lịch tỉnh An Giang theo hướng bền vững

Trên cơ sở những vấn đề đặt ra trong quá trình phát triển du lịch theo hướng bền vững, việc đề xuất giải pháp cho tỉnh An Giang cần được tiếp cận theo hướng hệ thống, bảo đảm sự gắn kết giữa các trụ cột kinh tế, xã hội, môi trường và quản trị. Đồng thời, các giải pháp không chỉ dừng lại ở việc khắc phục những hạn chế trước mắt mà còn hướng tới nâng cao năng lực phát triển dài hạn của ngành du lịch địa phương.

Thứ nhất, cần tái cấu trúc công tác quản lý nhà nước theo hướng nâng cao hiệu quả điều hành và thực thi chính sách. Trọng tâm là hoàn thiện hệ thống quy hoạch phát triển du lịch trên cơ sở tích hợp và đồng bộ với quy hoạch tổng thể phát triển kinh tế - xã hội của tỉnh. Cùng với đó, cần thiết lập cơ chế phối hợp hiệu quả giữa các ngành, các cấp và các địa phương, nhằm hạn chế tình trạng phân tán nguồn lực và chồng chéo trong quản lý. Việc nâng cao năng lực đội ngũ cán bộ, đặc biệt trong các lĩnh vực quản trị điểm đến, chuyển đổi số và xúc tiến du lịch, đóng vai trò quan trọng trong việc cải thiện chất lượng quản lý.

Thứ hai, để khắc phục sự phát triển không đồng đều giữa các khu vực, cần điều chỉnh định hướng phân bổ không gian du lịch theo hướng cân bằng hơn. Bên cạnh việc tiếp tục phát huy vai trò trung tâm của Phú Quốc, tỉnh cần chú trọng khai thác tiềm năng của các địa bàn khác như Hà Tiên, Kiên Hải

hay khu vực U Minh. Điều này đòi hỏi phải có chính sách ưu tiên đầu tư hạ tầng, hỗ trợ phát triển sản phẩm đặc thù và thu hút doanh nghiệp tham gia vào các khu vực còn nhiều dư địa phát triển. Việc hình thành các cực phát triển hỗ trợ sẽ góp phần giảm áp lực cho các điểm đến trọng điểm, đồng thời nâng cao tính ổn định của toàn ngành.

Thứ ba, việc chuyển từ tăng trưởng theo chiều rộng sang chiều sâu là yêu cầu cần thiết. Theo đó, cần đẩy mạnh đa dạng hóa sản phẩm du lịch trên cơ sở khai thác các lợi thế đặc trưng của địa phương. Ngoài du lịch nghỉ dưỡng biển đảo, cần phát triển các loại hình như du lịch sinh thái, du lịch cộng đồng, du lịch văn hóa và du lịch nông nghiệp nhằm kéo dài thời gian lưu trú và gia tăng chi tiêu của du khách. Song song đó, cần thúc đẩy liên kết giữa các chủ thể trong chuỗi giá trị du lịch, qua đó nâng cao hiệu quả khai thác và tạo sự lan tỏa về lợi ích kinh tế.

Thứ tư, việc nâng cao chất lượng nguồn nhân lực và tăng cường sự tham gia của cộng đồng địa phương là những yếu tố then chốt. Các cơ sở giáo dục cần đổi mới hoạt động đào tạo theo hướng gắn với nhu cầu thực tiễn, chú trọng phát triển kỹ năng nghề và năng lực phục vụ trong môi trường cạnh tranh và quốc tế hóa cao. Đồng thời, các cơ quan quản lý du lịch cần có cơ chế hỗ trợ để người dân địa phương tham gia sâu hơn vào hoạt động du lịch, đặc biệt thông qua các mô hình du lịch cộng đồng. Điều này không chỉ góp phần nâng cao thu nhập mà còn tạo động lực bảo tồn các giá trị văn hóa bản địa.

Thứ năm, đối với vấn đề môi trường, yêu cầu đặt ra là kiểm soát chặt chẽ các tác động tiêu cực từ hoạt động du lịch. Trước hết, cần đầu tư và hoàn thiện hệ thống hạ tầng môi trường, đặc biệt là hệ thống xử lý rác thải và nước thải tại các khu du lịch trọng điểm. Bên cạnh đó, cần áp dụng các công cụ quản lý như đánh giá sức tải du lịch để kiểm soát quy mô khai thác

phù hợp với khả năng chịu tải của hệ sinh thái. Việc nâng cao nhận thức và trách nhiệm của doanh nghiệp, cộng đồng và du khách trong bảo vệ môi trường cũng cần được xem là một giải pháp lâu dài.

Thứ sáu, nhằm khắc phục hạn chế về liên kết phát triển, cần tăng cường hợp tác vùng và mở rộng kết nối thị trường du lịch. Cơ quan quản lý du lịch tỉnh An Giang cần chủ động tham gia vào các mạng lưới liên kết du lịch trong khu vực Đồng bằng sông Cửu Long, đồng thời tăng cường hợp tác với các trung tâm/đơn vị du lịch lớn trong nước và quốc tế. Việc xây dựng các sản phẩm du lịch liên vùng và đẩy mạnh hoạt động xúc tiến quảng bá sẽ góp phần nâng cao khả năng cạnh tranh và vị thế của du lịch địa phương.

6. Kết luận

Phát triển du lịch theo hướng bền vững là yêu cầu tất yếu trong bối cảnh ngành du lịch ngày càng đóng vai trò quan trọng đối với tăng trưởng kinh tế địa phương. Trên cơ sở khung lý luận về phát triển bền vững, bài viết đã phân tích thực trạng phát triển du lịch tỉnh An Giang, qua đó làm rõ những kết quả đạt được cũng như các hạn chế đặt ra. Kết quả nghiên cứu cho thấy, du lịch An Giang đã có sự tăng trưởng đáng kể về quy mô, đóng góp tích cực vào phát triển kinh tế - xã hội, với Phú Quốc giữ vai trò trung tâm. Tuy nhiên, quá trình phát triển vẫn chủ yếu theo chiều rộng, trong khi các yếu tố bảo đảm tính bền vững còn hạn chế. Những vấn đề nổi bật bao gồm sự mất cân đối trong không gian phát triển, cơ cấu sản phẩm chưa đa dạng, chất lượng nguồn nhân lực còn thấp, áp lực môi trường gia tăng và hiệu quả quản lý nhà nước chưa theo kịp yêu cầu thực tiễn. Việc triển khai đồng bộ các giải pháp đề xuất có ý nghĩa quan trọng trong việc nâng cao chất lượng tăng trưởng và năng lực cạnh tranh của du lịch An Giang trong thời gian tới ■

TÀI LIỆU THAM KHẢO:

Bộ Khoa học và Công nghệ (2020). Phát triển bền vững môi trường vùng biển đảo Kiên Giang. Truy cập tại <https://mst.gov.vn/phat-trien-ben-vung-moi-truong-vung-bien-dao-kien-giang-bai-1-tang-cuong-xu-ly-rac-thai-197143049.htm>.

Nguyễn Trọng Nhân và cộng sự (2022). Các yếu tố ảnh hưởng đến sự tham gia phát triển du lịch của người dân địa phương: trường hợp tỉnh Kiên Giang. Tạp chí Khoa học và công nghệ Đại học Thái Nguyên, 227(12), 45-52.

Tỉnh ủy Kiên Giang (2025). Báo cáo số 673-BC/TU ngày 19/6/2025 sơ kết thực hiện Chương trình hành động số 47-CTr/TU, ngày 21/02/2019 của Tỉnh ủy thực hiện Nghị quyết số 36-NQ/TW của Ban Chấp hành Trung ương khóa XII về chiến lược phát triển bền vững kinh tế biển Việt Nam đến năm 2030, tầm nhìn đến năm 2045.

Ủy ban nhân dân tỉnh Kiên Giang (2020). Kế hoạch số 111/KH-UBND ngày 04/8/2020 về Phát triển bền vững du lịch biển tỉnh Kiên Giang đến năm 2030, tầm nhìn đến năm 2045.

Hall C. M. (2011). Policy learning and policy failure in sustainable tourism governance. *Journal of Sustainable Tourism*, 19(4-5), 649-671.

Sharpley R. (2009). *Tourism development and the environment: Beyond sustainability?*. London: Earthscan.

UNEP & UNWTO (2005). *Making Tourism More Sustainable: A Guide for Policy Makers*. Paris: United Nations Environment Programme.

UNWTO (2018). *Tourism for Sustainable Development*. Madrid: World Tourism Organization.

Ngày nhận bài: 5/5/2026

Ngày phản biện đánh giá và sửa chữa: 22/5/2026

Ngày chấp nhận đăng bài: 5/6/2026

SUSTAINABLE TOURISM DEVELOPMENT IN AN GIANG PROVINCE: CURRENT SITUATION AND SOLUTIONS

● **TANG QUOC TRUNG**

Tra Vinh University

Email: tangquoc trung@tvu.edu.vn

ABSTRACT:

This study analyzes the current state of sustainable tourism development in An Giang Province based on four pillars: economic, social, environmental, and governance. Using qualitative research methods and secondary data from local authorities, the study finds that tourism in An Giang has achieved significant growth in visitor numbers, revenue, and investment attraction, with Phu Quoc serving as the central hub. However, development remains largely extensive and reveals several limitations, including spatial imbalance, limited product diversification, low-quality human resources, environmental concerns, and the need to strengthen the role of public governance. Based on these findings, the study proposes a set of policy recommendations to promote sustainable tourism development, including improving governance effectiveness, adjusting spatial planning, diversifying tourism products, developing human resources, enhancing environmental protection, and strengthening regional linkages. The findings provide a scientific basis for policymaking in tourism development in An Giang Province.

Keywords: tourism, sustainable tourism, tourism management, An Giang, Phu Quoc.